



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Mgr. Jitkou Zavřelovou ve věci

žalobkyně: **M. B.**,
státní příslušnice U.,
zastoupená advokátem Mgr. Tomášem Císařem,
sídlem Vinohradská 1233/22, Praha 2,

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**,
sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 11. 2019, č. j. CPR-7456-6/ČJ-2019-930310-V237, o správním vyhoštění,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), doručenou K. s. v P. dne 18. 11. 2019, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla její odvolání a potvrdila rozhodnutí P. Č. r., K. ř. p. S. k., o. c. p., o. p. k., p. a e. (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 10. 1. 2019, č. j. KRPS-289608-29/ČJ-2018-010022 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým

rozhodnutím správní orgán I. stupně uložil žalobkyni správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území Č. r. a o změně některých zákonů, ve znění účinném od 15. 8. 2017 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a stanovil dobu, po kterou jí nelze umožnit vstup na území č. s. E. u., v délce X m. od okamžiku, kdy pozbude oprávnění k pobytu na území Č. r., přičemž doba k vycestování byla určena v délce X d. od právní moci rozhodnutí.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná po rekapitulaci dosavadního průběhu správního řízení a odvolacích námitek uvedla, že správní orgán I. stupně správně podřadil posuzovaný případ pod § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, neboť se v řízení dostatečným způsobem prokázalo, že žalobkyně v Č. r. vykonávala práci, ačkoli nedisponovala (řádným) povolením k předmětnému zaměstnání na území Č. r., spisový materiál obsahoval dostatečné množství podkladů pro vydání rozhodnutí a žalobkyni byla v řízení poskytnuta veškerá potřebná součinnost k uplatnění jejích práv. Doba, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území č. s. E. u., byla stanovena v zákonném rozmezí a v adekvátní výši jako v obdobných případech. Doba k vycestování byla stanovena přiměřeně. V řízení nevyšly najevo žádné konkrétní překážky s vycestováním spojené, důsledek rozhodnutí nebude nepřiměřený z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně.
3. Žalobkyně v podané žalobě zejména namítá, že správní orgány nezjistily bez důvodných pochybností skutečný stav věci, zjišťovaly pouze skutečnosti svědčící v její neprospěch, a přijaté řešení proto neodpovídá okolnostem případu a nebyly šetřeny její oprávněné zájmy. Jak samotné správní vyhoštění, tak jeho délka, jakož i lhůta pro opuštění území Č. r., jsou neadekvátní a nepřiměřené, byly i jiné možnosti řešení. Žalobkyně byla v dobré víře, pokud jde o výkon její pracovní činnosti na území Č. r. Dále žalobkyně namítá, že správní orgány nesprávně a nepřezkoumatelně posoudily otázku přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života. Závazné stanovisko k možnosti vycestování je nesprávné a nezákonné, neboť je neaktuální a nehodnotí situaci a podstatné okolnosti tak, jak ukládá zákon. V souhrnu je tak založena nezákonnost napadeného rozhodnutí. Podrobněji soud žalobní námitky rozvedl v části odůvodnění věnovanému posouzení věci samé.
4. Žalovaná ve stručném vyjádření k žalobě odkázala na odůvodnění napadeného a prvostupňového rozhodnutí, jakož i na spisový materiál, neboť je přesvědčena, že se k věci již podrobně vyjádřila a přezkoumatelným způsobem uvedla důvody, pro které bylo shledáno protiprávní jednání žalobkyně. Navrhuje proto zamítnutí žaloby, popřípadě její odmítnutí pro opožděnost.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

5. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (v poslední den lhůty stanovené v § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal. O žalobě rozhodl soud postupem podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalovaná výslovně uvedla, že s projednáním věci bez jednání souhlasí, a

souhlas žalobkyně se presumuje, jelikož ani na výzvu soudu nesdělila, že by s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasila.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

6. Ze správního spisu zjistil soud následující podstatné skutečnosti. Dne X byla žalobkyně vykonávající práci s. za pomoci s. zajištěna při p. kontrole v areálu obchodní společnosti S. s.r.o. (dále jen „S.“) na adrese K V. X v obci R., neboť se sice prokázala platným biometrickým cestovním dokladem s vylepeným českým vízem typu X s platností od X do X, avšak neměla řádné povolení k zaměstnání na území Č. r., ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání. Žalobkyně sice předložila pracovní povolení, nicméně to se vztahovalo k jinému zaměstnavateli, jinému druhu vykonávané práce i jinému místu výkonu práce. S žalobkyní bylo proto téhož dne zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění a byla vyslechnuta za přítomnosti tlumočníka.
7. Žalobkyně při výsledku uvedla, že na území Č. r. přicestovala dne X za účelem práce. Opatřili si s m. na U. č. vízum a pracovní povolení, aby si zde mohli vydělat peníze. O obchodní společnosti G. s.r.o. (dále jen „G.“) ví žalobkyně pouze formálně, nikdy pro tuto společnost nepracovala a nikoho z této společnosti nezná, vše zařizoval m. Po příjezdu do Č. r. žalobkyně od X pracovala jako u. v k. b. mimo P., za což dostala odměnu ve výši X Kč. Jelikož se jí tato práce nelíbila, s jejím výkonem skončila. Práci v R. (S.) si našla na internetu v Č. r., smlouvu podepsala v P. s U. N., ale kopii smlouvy nemá. Pro S. pracuje od X s pracovní dobou od X do X v režimu t. d. pracovní a d. volné s úmyslem pracovat tam alespoň d. m. Pracovala se s. a p. z., měla slíbenou odměnu X Kč / 1 hod, zatím jí však nebyla vyplacena žádná záloha (tu měla obdržet až po X dnech). Docházka se zapisovala, práci jí zadávala a kontrolovala nějaká žena, pracovní oděv měla vlastní a pracovní pomůcky byly na místě. Vycestování z Č. r. žalobkyni dle jejích slov nic nebránilo, nemá zde žádné vazby a ve vlasti se má kam vrátit a žádné nebezpečí jí tam nehrozí.
8. Součástí spisu jsou dále zejména f. žalobkyně přítomné na pracovišti, rozhodnutí Ú. p. Č. r. – k. p. p. h. m. P. ze dne 15. 8. 2018, č. j. ABA-15140/2018-za, o povolení k zaměstnání; cestovní příkaz k služební cestě ze dne 20. 9. 2018; sdělení Ú. p. Č. r. – k. p. v P. ze dne 22. 10. 2018; sdělení S. ú. i. p., o. i. p. p. S. k., o. k. n. z. ze dne 28. 11. 2018 a závazné stanovisko M. v. k možnosti vycestování žalobkyně na U. ze dne 1. 11. 2018. Správní orgán I. stupně vyzval žalobkyni dne 16. 10. 2018, dne 6. 11. 2018 a dne 6. 12. 2018 k seznámení s podklady a poučil ji o možnosti vyjádřit se k nim.
9. Následně správní orgán I. stupně vydal prvostupňové rozhodnutí, jehož výrok je rekapitulován v bodě 1 odůvodnění tohoto rozsudku. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně včas odvolání. Žalovaná v odvolacím řízení doplnila správní spis o závazné stanovisko m. v. ze dne 10. 10. 2019 včetně podkladů pro jeho vydání. Žalovaná v té návaznosti dne 11. 10. 2019 poučila žalobkyni o právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a o možnosti vyjádřit se k nim, avšak žalobkyně těchto svých práv nevyužila. Žalovaná tak vydala napadené rozhodnutí, jehož obsah soud krátce shrnul v bodě 2 odůvodnění tohoto rozsudku.

Posouzení žaloby soudem

10. Žalobkyně nejprve namítá, že žalovaná (potažmo správní orgán I. stupně) nedostatečně zjistila skutkový stav, jak jí to ukládá § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění

pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). V průběhu správního řízení se totiž omezila pouze na důkladné zjištění skutečností v neprospěch žalobkyně, aniž by stejnou pozornost věnovala zjišťování skutečností v její prospěch. Tím porušila také § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť přijaté řešení neodpovídá okolnostem daného případu a nebyla šetřena práva a oprávněné zájmy žalobkyně.

11. Soud předně konstatuje, že obecná tvrzení žalobkyně, že v řízení byla porušena ustanovení § 2 odst. 3 a 4, § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu, nepovažuje soud za žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobkyni a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobkyně napadené výroky rozhodnutí za nezákonné (viz usnesení rozšířeného senátu N. s. s. ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Těmito požadavkům ovšem výše uvedená obecná tvrzení žalobkyně nedostála, neboť jde pouze o citaci ustanovení právních předpisů, která měla být porušena, aniž by žalobkyně uvedla konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o něž své tvrzení o nezákonnosti rozhodnutí opírá.
12. Jelikož žalobkyně setrvala ve své první námitce jen v naprosto obecné rovině, uvádí k této soud toliko následující. Žalovaná při svém rozhodování vycházela z celé řady podkladů, které jsou součástí správního spisu. Těmito podklady jsou rozhodnutí správního orgánu I. stupně, odvolání proti tomuto rozhodnutí včetně jeho doplnění, oznámení o zahájení správního řízení, spisový materiál správního orgánu I. stupně obsahující protokol o výsledku žalobkyně i lustrace v informačních systémech (dále srov. výčet pod bodem 8 tohoto odůvodnění), jakož i závazná stanoviska M. v. a m. v. (včetně zprávy o zemi původu). Podle soudu byl na základě těchto podkladů zjištěn stav věci dostatečně. Soud nesouhlasí se žalobkyní, že ohledně stavu věci panovaly významné pochybnosti, ani že skutkový stav nebyl zjištěn v nezbytném rozsahu. Žalobkyně ve své námitce nijak nespecifikuje, v čem (v jakém konkrétním skutkovém aspektu) spatřuje nedostatky zjištěného skutkového stavu, ani nezpochybňuje žádný z podkladů pro vydání rozhodnutí (s výjimkou závazného stanoviska m. v., jak uvedeno níže). V této obecné rovině proto soud dospěl k závěru, že ze strany správních orgánů byly opatřeny dostatečné podklady, v nichž měl zjištěný stav věci potřebnou oporu, přičemž žalovaná přihlédla ke všem skutečnostem, které v řízení vyšly najevo. Z obsahu spisu nevyplynula žádná skutečnost svědčící ve prospěch žalobkyně, kterou by správní orgány opomenuly zohlednit, žalobkyně pak žádnou takovou ani neoznačila (vyjma zdůraznění v žalobě, že žalobkyně dobrovolně spolupracovala se správním orgánem I. stupně, vypovídala pravdu a nebyla si vědoma neoprávněnosti svého jednání).
13. Žalobkyně dále namítala, že jí správní orgán I. stupně neměl uložit správní vyhoštění, nýbrž měl postupovat smírným řešením celé záležitosti a umožnit jí vycestovat z území Č. r. dobrovolně, případně jí pouze uložit povinnost opustit území. K tomu je soud nucen toliko konstatovat, že § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro správní uvážení, pokud jde o volbu, zda cizinci uloží správní vyhoštění, či nikoliv. N. s. s. v rozsudku ze dne 23. 2. 2012, č. j. 9 As 102/2011-80, dovodil, že *„[s]právní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale toliko správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. [...] Tato v zásadě preventivní podstata správního vyhoštění má svůj význam zejména z hlediska zavinění cizince, které není třeba prokazovat a při ukládání správního vyhoštění se vychází z toho, že naplnění určité skutkové podstaty znamená pro stát*

automaticky nutnost nařídít cizinci, aby opustil území Č. r. a zakázat mu pobyt na území Č. r. i po určité v rozhodnutí stanovenou dobu v budoucnu.“

14. Je nesporné, že žalobkyně v době kontroly disponovala povolením k zaměstnání. Ú. p. Č. r. v průběhu správního řízení potvrdil, že předmětné povolení bylo žalobkyni vydáno na dobu od X do X podle § 92 odst. 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném od 15. 8. 2017 (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), pro zaměstnavatele G. s místem výkonu práce P. Předmětné povolení ovšem bylo vydáno k zaměstnání pro druh práce O. u. a p. [odpovídá výkonu práce z podskupiny X U. a p. v d., h., a., p. a j. o., X přílohy sdělení Č. s. ú. č. 206/2010 Sb., o zavedení Klasifikace zaměstnání (CZ-ISCO), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „Klasifikace zaměstnání“)]. V době provádění kontroly bylo povolení platné. Žalobkyně však byla kontrolována při práci v obci R., jak pracuje jako s. s. z. v h. z. p. s. [odpovídá výkonu práce z podskupiny X P. p. v d. a s., X P. m. p. (kromě v.), druh práce P. s. (kód X Klasifikace zaměstnání)].
15. Soud shrnuje, že žalobkyně vykonávala práci ve společnosti S. v R. bez povolení k zaměstnání, neboť v té době sice disponovala platným povolením k zaměstnání, které ji opravňovalo k výkonu druhu práce O. u. a p., nikoli však k výkonu práce P. s. dle Klasifikace zaměstnání. Žalobkyně tedy vykonávala práci, aniž by splnila jednu z podmínek povolení k zaměstnání, což představuje výkon práce bez povolení, který lze sankcionovat správním vyhoštěním podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Pro posouzení výkonu druhu práce v rozporu s povolením k zaměstnání správní orgány shromáždily a následně vyhodnotily dostatečné množství důkazů, ze kterých vyvodily zcela správné a srozumitelné závěry odpovídající zákonným předpisům i judikatuře. Již z druhu žalobkyní prováděné práce, odlišné od práce uvedené v povolení k zaměstnání, je zřejmé, že žalobkyně vykonávala práci bez potřebného povolení. K. s. v P. nemá důvod revidovat svůj právní názor v této otázce vyjádřený již v rozsudcích ze dne 30. 10. 2019, č. j. 44 A 59/2019-27, a ze dne 18. 12. 2019, č. j. 53 A 16/2019-26, a vzhledem k vyčerpávajícím odůvodněním těchto rozsudků a tam rozsáhle citované judikatuře na ně plně odkazuje.
16. Žalovaná (správní orgán I. stupně) tak provedla dokazování v rozsahu potřebném pro posouzení otázky, zda jsou splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, neboť v tomto ohledu správní orgán I. stupně vyslechl samotnou žalobkyni a provedl důkaz všemi listinami dokládajícími dobu přítomnosti žalobkyně na území Č. r. i její zaměstnání u obchodní společnosti S. Na základě těchto důkazů zjistil všechny okolnosti rozhodné pro posouzení povahy činnosti vykonávané žalobkyní v prostorech v této obchodní společnosti. Provádění dalšího dokazování by bylo nadbytečné, správný byl tedy rovněž závěr žalované, která v odůvodnění napadeného rozhodnutí nehodnotila blíže (srov. str. 7 napadeného rozhodnutí), zda se jednalo o pracovní cestu a jaké jsou obchodněprávní vazby mezi jednotlivými společnostmi, neboť tato skutečnost by na závěru o výkonu práce bez povolení k zaměstnání neměla vliv.
17. Žalobkyně dále namítala, že žalovaná nesprávně posoudila otázku přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života. Správní orgán I. stupně přiměřenost rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců prakticky vůbec nehodnotil, v zákoně uvedenými kritérii se nijak nevypořádal. Úvaha o dopadu rozhodnutí na život žalobkyně je tak čistě formalistická, bez vztahu k posuzované věci, pro niž je

rozhodné, že její pobytová historie (vyhoštění) jí může zmařit opětovný návrat do Č. r., resp. E. u.

18. Rovněž tato námitka je nedůvodná. Okolnosti týkající se přiměřenosti vyhoštění ve vztahu k rodinnému a soukromému životu žalobkyně byly zjištěny v potřebném rozsahu, a to výsledkem žalobkyně, která jako jediná mohla uvést všechny skutečnosti relevantní pro posouzení této otázky, správní orgány z její výpovědi vycházely a nezpochybnily žádnou skutečnost žalobkyní uvedenou. Ani v žalobě žalobkyně nezmínila žádnou novou skutečnost, kterou by bylo třeba vzít do úvahy při poměrování přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění ve vztahu k právu na soukromý a rodinný život. Správní orgány zohlednily veškeré skutečnosti vymezené v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Správní orgány zcela správně vzaly do úvahy, že žalobkyně nemá na území Č. r. žádné vazby, a že se naopak její rodinné vazby váží k U. (blíže srov. str. 9 prvostupňového rozhodnutí a vypořádání totožné odvolací námitky na str. 9-10 napadeného rozhodnutí).
19. Žalobkyně dále nesouhlasí se závěry závazného stanoviska M. v. Č. r. o možnosti vycestování žalobkyně na U. Závazné stanovisko je totiž nesprávné a nezákonné, neboť je neaktuální a nehodnotí situaci a podstatné okolnosti tak, jak ukládá zákon. Uvedené proto žalobkyně namítala již v rámci odvolacího řízení.
20. Pokud jde o žalobní bod brojící proti závěru závazných stanovisek o neexistenci překážky pro vycestování žalobkyně na U., ani tomu soud nemůže přisvědčit. Správní orgán I. stupně rozhodl o neexistenci překážek vycestování na základě závazného stanoviska M. v. 1. 11. 2018, ev. č. ZS44916, v rámci odvolacího řízení požádala žalovaná o jeho přezkoumání m. v. (závazné stanovisko ze dne 10. 10. 2019, č. j. MV-87481-2/OAM-2019). V obou závazných stanoviscích se konstatuje, že vycestování žalobkyně do země původu je možné. M. v. i m. v. se přitom podrobně zabývali i bezpečnostní situací v zemi původu. Závazné stanovisko M. v. vychází ze zprávy o zemi původu, a to Informace OAMP – U. – Situace v zemi ze dne 22. 1. 2018, závazné stanovisko m. v. pak vychází ze zprávy o zemi původu Informace OAMP – U. – Situace v zemi ze dne 25. 4. 2019, která je součástí správního spisu. Z této vyplývá, že zhoršená bezpečnostní situace na území U. panuje pouze v okolí tzv. 1. d. (v D. a L. o.), ve zbytku země je situace stabilní. Z. o., kde žalobkyně ve vlasti před odjezdem žila, je pod kontrolou u. ú. v. a od roku 2015 tam nedocházelo k žádným bezpečnostním i.
21. Za této situace bylo povinností žalobkyně prokázat dostatečnou míru individualizace, tj. že ona osobně by pravděpodobně byla vystavena skutečnému nebezpečí. Žalobkyně však ve správním ani soudním řízení netvrdila ani neprokázala, že by před odjezdem ze země původu utrpěla v důsledku situace v zemi vážnou újmu nebo byla takovou újmou ohrožena. Žalobkyně ani neuvedla žádné konkrétní skutečnosti, z nichž by vyplýval jakýkoliv důvod, který by zvyšoval riziko, že by se tak mohlo stát v budoucnu. Naopak při výsledku výslovně vyloučila, že by jí při návratu na U. cokoli hrozilo. Vycházeli přitom z přiměřeně aktuálních podkladů o zemi původu. M. i m. v. tedy správně dovodili, že žalobkyni nehrozí v případě návratu do země původu vážná újma, tedy že nejsou dány důvody bránící jejímu vycestování. Žalobkyně žije v bezpečné části země, která je pod plnou kontrolou u. v. I tato žalobní námitka je proto nedůvodná.
22. Dále žalobkyně namítla, že absentuje zdůvodnění délky správního vyhoštění. Vyhoštění bylo uloženo na dlouhou dobu, nepřiměřeně okolnostem případu. V posuzované věci žalobkyně dobrovolně spolupracovala se správním orgánem, jednalo se o její první

porušení právních předpisů, přičemž však ani uvedené ani délka pobytu žalobkyně na území Č. r. nebyla zohledněna.

23. Nutno uvést, že stanovení doby zákazu vstupu je výsledkem správního uvážení, které podléhá jen omezenému soudnímu přezkumu. Soud tedy pouze zkoumá, zda posouzení správních orgánů nebylo excesivní či svévolné a zda bylo dostatečně odůvodněno. V dané věci správní orgán I. stupně na str. 9-10 prvostupňového rozhodnutí zdůvodnil, k jakým faktorům při stanovení doby přihlédl (konkrétně se jednalo o délku neoprávněného zaměstnání žalobkyně na území Č. r., absenci předchozího porušení zákonů Č. r. a o míru zavinění). Již tyto okolnosti vedly správní orgán I. stupně k uložení doby na samé spodní hranici zákonného rozmezí. S úvahou správního orgánu I. stupně se ztotožnila i žalovaná (viz str. 7-8 napadeného rozhodnutí), která odůvodnění k odvolací námitce nadto podrobně doplnila. Soud má proto za to, že správní orgány vzaly do úvahy dostatek okolností podstatných pro stanovení konkrétní doby správního vyhoštění a její trvání řádně odůvodnily. Správní orgány se nedopustily excesu, neboť zdejšímu soudu je (naopak) z úřední činnosti známo, že žalovaná (resp. správní orgán I. stupně) v obdobných případech ukládá správní vyhoštění ve shodné délce, a to i pokud jde jen o několik dní neoprávněného výkonu práce.
24. V posledku žalobkyně namítala, že desetidenní lhůta k vycestování byla stanovena nepřezkoumatelně a nepřiměřeně. Lhůta pro opuštění území Č. r. je nedostatečná, přestože žalobkyně vlastní cestovní pas a dostatek prostředků pro vycestování. Je totiž nezbytné, aby si obstarala jízdenku a vypořádala další právní záležitosti v Č. r. V případě vyčerpání opravných prostředků nadto tato doba uplyne v době vedení řízení a žalobkyně bude na území Č. r. opět nelegálně.
25. Soud nepřisvědčil ani této žalobní námitce. Rovněž určení doby k vycestování (k jejímu smyslu srov. rozsudek N. s. s. ze dne 10. 4. 2013, č. j. 1 As 7/2013-32) je výsledkem správního uvážení, přičemž soud se ztotožňuje se závěry žalované, že stanovená doba byla dostatečná i odůvodněná (k tomu srov. str. 11 napadeného rozhodnutí, kde se žalovaná také touto odvolací námitkou podrobně zabývala a soud na její vypořádání pro stručnost odkazuje). Jak přitom plyne z judikatury N. s. s., je na žalobkyni, aby počítala s rizikem, že v soudním sporu neuspěje, a v průběhu projednávání žaloby soudem si proto obstarala potřebné záležitosti s vycestováním spojené (srov. např. rozsudek N. s. s. ze dne 5. 5. 2016, č. j. 7 Azs 37/2016-33). I tato námitka je tak nedůvodná.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

26. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
27. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 13. ledna 2020

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
soudkyně